

สำเนา

ที่ ทม. 0709/พ

ภาควิชาประวัติศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

13 ตุลาคม 2543

เรื่อง ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิชาและหนังสือแบบเรียน "ประวัติศาสตร์"
เรียน ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือลงวันที่ 21 มิถุนายน 2542
เรื่องการตรวจพิจารณาหนังสือเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516

สืบเนื่องจากการที่กระทรวงศึกษาฯ ได้กำหนดให้มีการจัดทำหนังสือเรื่อง "เหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516" เพื่อใช้เป็นตำราประเภทเสริมประสบการณ์ระดับมัธยมศึกษา และได้แต่งตั้งให้ กระทบเป็นกรรมการพิจารณาตรวจฯ ซึ่งกระทบได้ทำความคิดเห็นเสนอผ่าน ดร. เกษม สิริสัมพันธ์ ประธานคณะกรรมการฯ ตามบันทึกลงวันที่ 21 มิถุนายน 2542 (ที่แนบมา) ด้วยแล้วนั้น และสืบเนื่องจากจากที่พรรคการเมืองที่ ฯพณฯ สังกัดอยู่ กำหนดให้การเรียนการสอนและการจัดทำหนังสือ ตำราประวัติศาสตร์ เป็นนโยบายหลักของพรรคฯ ความทราบแล้วนั้น กระทบในฐานะผู้มีหน้าที่ใน เรื่องการเรียนการสอนวิชาประวัติศาสตร์ ขอแสดงความชื่นชมและขอสนับสนุนนโยบายดังกล่าว มา ณ ที่นี้ และใคร่ขอถือโอกาสเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมมาดังนี้ คือ

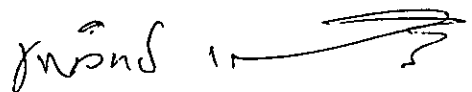
1. สมควรให้มีการสนับสนุนและผลักดันให้มีการเรียนการสอนวิชาประวัติศาสตร์อย่างจริงจัง ทั้งในระดับประถม มัธยม และอุดมศึกษา
2. สมควรให้มีการปรับปรุงหลักสูตร แบบเรียน รวมทั้งการฝึกอบรมอาจารย์ผู้สอน ตลอดจนบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับวิชาประวัติศาสตร์เป็นประจำอย่างน้อยทุกๆ 5 ปี
3. สมควรจัดการให้วิชาประวัติศาสตร์ นอกจากจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรักและภาคภูมิใจในชาติบ้านเมืองแล้ว ยังจะต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องในความเป็นมาของ สังคมและประเทศชาติ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในความสำเร็จ และ/หรือความล้มเหลว

ในข้อดีและ/หรือข้อด้อย ทั้งของผู้ชนะและ/หรือผู้แพ้ กล่าวโดยย่อควรเป็นประวัติศาสตร์ที่
ไม่คับแคบเฉพาะเจาะจงเพียงด้านใดด้านหนึ่ง มีความหลากหลายในด้านเนื้อหา และที่
สำคัญคือ ช่วยให้เกิดกระบวนการคิดและสติปัญญา

4. สมควรที่จะดำเนินการให้หนังสือแบบเรียนในระดับต่างๆ เปิดกว้างมากขึ้น ให้สอดคล้อง
กับพัฒนาการของสังคม ที่มุ่งไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยและประชาสังคม กระทั่งวง
ศึกษาฯ รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเครือข่าย เช่น ศุภสภาฯ ไม่ควรจะเป็นผู้ “ผูกขาด”
หรือ “กึ่งผูกขาด” ในการแต่งหรือจัดพิมพ์ตำราเรียนขึ้นมาเอง หรือกำหนดใครหรือผู้ใดจะ
เป็นผู้เขียนชนิดเฉพาะเจาะจง กระทั่งวงฯ น่าจะเป็นผู้เพียงวางหลักสูตร หรือกำหนดกรอบ
และแนวทางวิชาการอย่าง “กว้างๆ” และยินยอมให้ผู้รู้และมีความชำนาญเรื่องด้านการ
ศึกษา ที่อาจจะอยู่นอกแวดวงของ “ราชการ” เข้ามามีบทบาทในการแต่งและการผลิต ซึ่งจะ
ทำให้โรงเรียน ครูบาอาจารย์และนักเรียน มีสิทธิและเสรีภาพในการเลือกมากขึ้น แทนที่จะ
ถูกบังคับโดยตรงหรือโดยอ้อม จำกัดอยู่เพียงแบบเรียนเล่มใดเล่มหนึ่ง หรือของผู้แต่งคนใด
คนหนึ่ง เป็นเสมือนการผูกขาดทางปัญญาความรู้และวิชาการ ดังที่เคยเป็นมานานแสนนาน
5. กระผมมีความเห็นต่อไปอีกว่า หากจะสร้างเยาวชนของชาติให้มีสติปัญญา มีทั้งบทเรียน
จากอดีต มีความเฉลียวฉลาดเหมาะสมกับสถานการณ์ของโลกสมัยปัจจุบันแล้ว ตำราเรียน
โดยรวมจะต้องเปิดกว้าง โปร่งใส มิใช่เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย ใกล้เคียง และเป็นเสมือน
“ยานอนหลับทางปัญญา” อีกต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นายชาญวิทย์ เกษตรศิริ)